

ZIELSVERWANTEN VOOR HET LEVEN

ELIEN HAENTJENS
FOTO'S: MICHAEL DE LAUSNAY

LEERLING ROOS VAN DE VELDE EN LERAAR FRITS VANDENBUSSCHE

Een leraar en zijn leerling. Soms botert dat niet goed, maar af en toe hangt er magie in de lucht. Soms is het wederzijds respect zo groot dat er een band voor het leven ontstaat. Het bijzondere verhaal van een leerling, keramiste Roos Van de Velde, en haar leraar, ontwerper-kunstenaar Frits Vandenbussche.

Foto: Roos Van de Velde

“Tijdens Frits’ lessen natuurtekenen – of om het met de woorden van Frits te zeggen: ‘informatietekeningen’ – in het vierde middelbaar kon ik voor het eerst in mijn schoolcarrière mezelf zijn”, steekt Roos Van de Velde van wal. “Dat was een verademing, want tot dan ging ik helemaal niet graag naar school. Frits liet me toe om in mijn eigen wereld te vertoeven. Hij vond het niet erg dat ik slechts af en toe iets liet doorsijpelen van de wereld rondom mij”, vertelt de keramiste. “Ik zie je daar nog zitten aan je lessenaar”, antwoordt Frits. “Je was niet gemaakt voor de schoolbanken, je was nooit erg aanwezig in de les. Je volgde je eigen persoonlijke route.” “Jij slaagde erin om innerlijke poorten te openen, om het beste in iemand naar boven te halen. Dat vind ik een heel bijzondere gave voor een leerkracht”, stelt Roos. “Wat een compliment,” lacht Frits, “nu kan ik met een gerust gemoed sterven.”

TOEVALLIGE HERENIGING

Op het einde van haar middelbare schooltijd stapte Roos Van de Velde dan ook naar de directrice van haar school, het Imelda-instituut in het Brusselse Molenbeek, met

de vraag om enkel de lessen van Frits te mogen volgen. Omdat het antwoord negatief was, trok ze voor haar hogere studies naar de Antwerpse Koninklijke Academie. Maar na twee jaar gaf ze er de brui aan. “Als atelier kregen we een ruimte zonder daglicht. Het lukte me echt niet om daar te werken. Intussen had ik gehoord dat Frits avondlessen gaf in Anderlecht, maar toen ik er wou beginnen, was hij net gestopt.”

En dus verloren de twee elkaar uit het oog. Tot Frits plots twintig jaar later on-aangekondigd opdook in Kapelle-op-den-Bos. “Hij volgde een kuur in het gezondheidscentrum hiernaast. Omdat hij de verlichting erg mooi vond, vroeg hij wie ze gemaakt had. En zo stond hij hier ineens voor de deur. Eigenlijk was er in al die jaren niets veranderd”, vertelt Roos.

TROUW AAN ZICHZELF

Hun diepe verbondenheid houdt nauw verband met hun gedeelde kijk op de wereld. Daarbij vertrekken ze vanuit de ziel van de natuur en haalt het gevoel het steevast op de ratio. Ze proberen zo trouw mogelijk te

blijven aan zichzelf. “Door die filosofie voelen we ons verwant. We begrijpen en waarderen elkaar. We vormen elkaars steun en toeverlaat om te blijven kiezen voor dit pad. Want kijken met je ziel is in deze tijden niet zo eenvoudig. Het past ook niet binnen het huidige onderwijsmodel”, stelt Roos.

“Toch blijf ik ervan overtuigd dat hoe groter iemands liefde voor de natuur is, hoe slimmer iemand kan worden. Want als je je niet meer laat leiden door de conditionering van de wereld waarin we leven, maar zelf op zoek gaat naar de basisprincipes van de natuur, dan ben je in staat om alles te begrijpen”, vertelt Frits. “Roos is een van de weinige mensen die ik ken, die zo vrij met die begrippen speelt. Dat ze in dat spel zo trouw aan zichzelf blijft, vind ik bijzonder. Niet alleen in haar werk, maar ook hier in haar huis zie je haar persoonlijkheid tot in de kleinste details doorschemeren. Alles klopt, niets is fake. Die lijn zo sterk doortrekken is niet gemakkelijk.”

“Het is een lang proces. Op mijn schilderijen van klaprozen heb ik bijvoorbeeld twintig jaar gebroed. En plots was het

zover: het gevoel zat goed en ik kon mijn eigen klapprozen schilderen. Op zo'n moment tintelt je hele lichaam. Die uniciteit die ik via mijn werk uitdruk, heeft Frits in zijn lesgeven gelegd", stelt de keramiste.

NATUUR IN HET BORD

Niet alleen met Frits, maar ook met enkele topkoks heeft Roos Van de Velde de liefde voor de natuur gemeen. Zo ontwierp ze een servies voor de Belgische Arabelle Meirlaen, de enige Belgische vrouw met *Michelinster*. "Arabelle brengt een erg vrouwelijke keuken. Tijdens onze bos- of kruidenwandelingen verzamelt ze ingrediënten voor haar gerechten. Begin oktober brengen we samen het kookboek *Mijn intuïtieve keuken* uit. Speciaal voor haar gerechten creëerde ik enkele unieke stukken", vertelt Roos.

Ook buiten de landsgrenzen werkt ze samen met de top van de gastronomische wereld. Zo bracht ze in januari onder de vleugels van Serax het servies *Set de Sept* in samenwerking met Michel en Sébastien Bras op de markt, en werkt ze aan een opdracht voor de Spaanse broers Roca, wiens keuken

in hun El Celler de Can Roca erg dicht bij de natuur staat. Ook met Albert Adrià, broer van Ferran Adrià, en met Heston Blumenthal zijn er contacten. "Blumenthals restaurant bevindt zich in een knus huisje. Ik zie het helemaal zitten om dat opnieuw in te richten en om servies te ontwerpen op maat van zijn gerechten. Ik heb mijn ontwerpschetsen alvast opgestuurd", vertelt Roos enthousiast.

EEUWIG VERENIGD

Roos werkt ook met Frits aan projecten, want sinds hun hereniging zijn de twee kind aan huis bij elkaar. Zo draaiden ze samen een reeks potten die Roos later beschilderde, of maakte Frits het frame voor een staande lamp die Roos nog met porseleinen plaatjes wil afwerken. Roos gebruikt de tactiele voorwerpen die Frits de laatste jaren uit bijzondere houtsoorten creëert, om textuur aan te brengen op haar keramiek. "Wat ik zo mooi vind, is dat ik iets aan haar geef en dat zij het met bijzonder veel respect op haar eigen manier gebruikt. Net als ik recupereert ze vaak voorwerpen en materialen, maar toch blijft ze altijd trouw aan haar eigen vormtaal."

Een mooi voorbeeld van hun gezamenlijke vormtaal zijn de houten, organisch ogende kistjes die Frits in elkaar timmerde voor de schetsboekjes van Roos. Net als de schetsen in de boekjes zijn ze erg puur en vrij vormgegeven. "Als ik inspiratie nodig heb, dan blader ik door mijn schetsboekjes. Toen je hier een keertje bleef logeren om op mijn huis te letten, heb je er trouwens in getekend", vertelt Roos. "Ben ik zo onfatsoenlijk geweest?", repliceert Frits. "Maar ik vond het helemaal niet erg! Meer zelfs: jouw gestileerde roosje vormde de basis voor een van mijn logo's", besluit Roos. En zo is de leraar voor altijd vereeuwigd in het werk van zijn leerling. Een mooier teken van waardering valt haast niet te verzinnen. "Jouw werk is puur poëzie, puur genieten. Je drukt je uit zoals je bent. Je voelt dat er een echt en oprecht mens schuilgaat achter je werk", besluit Frits. "Dat gevoel is volkomen wederzijds", antwoordt Roos. Of hoe een leraar en zijn leerling zielsverwanten voor het leven kunnen worden.

WWW.ROOSVANDELDE.BE